

paa en Befæstning af Kjøbenhavn, at Danmarks Tilværelse med andre Ord er afhængig af, om vi i Morgen eller i Overmorgen begynde paa at befæste Kjøbenhavn, kan jeg ikke Andet end tro, at det er hans alvorlige Mening; men naar vi saa finde et Forslag om, som Betingelse for at befæste dette eller et andet Punkt i Riget, at sætte en Formue- og Indkomstskat, siger det ærede Medlem: Det vil vare længe, det vil vare mange Aar, inden vi komme dertil. Maa jeg ikke bede det ærede Medlem nøiere forklare, hvis han vil, hvorledes han rimet de to Ting sammen, at han som alvorlig Mand tror paa, at Danmarks Frelse beror paa, at vi meget hurtig komme til at befæste, det være nu Kjøbenhavn eller — jeg vil give ham et yderligere Spillerum — et Punkt omkring eller udenfor Kjøbenhavn, men at han ved Siden deraf mener, at det, naar vi ikke ville spæ os og frasælde Skatten som Betingelse, vil vare i mange Aar? Sætter det ærede Medlem da Pengepørgsmaalet over Fædrelandets Frelse? Dette Spørgsmaal henvender jeg alvorligt til det ærede Medlem. Jeg kan med den bedste Villie ikke forstaa ham og hans Bemærkninger, naar de hvert Dieblis sig os, at det er paa den allerhøjeste Tid, at vi tage fat paa at befæste Kjøbenhavn, men at det dog ikke er mere paa Tiden, end at vi, dersom vi fastholde Skatten som Betingelse, kunne vente flere Aar. Dette er gaadefuldt for mig, og jeg har nærmest taget Ordet, fordi jeg gjerne vilde have dette Punkt klaret. Det er bedst, at vi komme til en Forstaaelse med hinanden her inde i Salen; thi komme vi først ud i Landet, kan der komme mange andre Spørgsmaal op, som ere mere dunkle. For Næsten skal det være mig en Fornøjelse at møde det ærede Medlem ude i Folket, og vil han være saa venlig at besøge mig i min Krebs, skal jeg ogsaa gjerne komme til ham; vi kunne da udveksle vore Ansuelser. Naar de Herrens sige, at de ikke alene betragte en Befæstning af Kjøbenhavn, men Fæstningsværker i Almindelighed som en absolut Betingelse for, at vi tør haabe og stole paa, at Danmark har en Fremtid, saa tror jeg dem, og de kunne faae mig til at tvivle meget om, hvorvidt jeg ikke burde være med til at stemme for disse Forslag om en Befæstning af Kjøbenhavn; naar de Sagtyndige og det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) i Forveien med Regjeringen vebblivende paaftaa, at Kjøbenhavn er det eneste Punkt, man fornuftigvis kan bygge sit Forsvar paa, kan jeg komme i Tvivl, men jeg tvivler ikke et eneste Minut efter at have hørt det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds sige os, at det, naar vi ikke ville frasælde Skatten som Betingelse, gjerne kan vente nogle Aar endnu. Efterat have hørt dette, gaar jeg med desto større Driftighed til at stemme imod Alt, hvad det ærede Medlem og hans Bemærkninger have opstillet. Jeg tør maasse her bemærke, at, naar jeg her opholder mig

saalænge ved det ærede Medlem, er det, fordi det forekom mig, at Ingen mere end han burde lægge sig paa Sænde, hvad det vil sige at offre Hundrede af Millioner paa Forsvaret af sit Fædreland, og hvor man tager disse Penge fra. Stulle vi dog ikke alvorlig talt en Gang blive enige om, at de, der have mange Penge og meget Gods, ogsaa have det Meste, der skal forsvares, og billigvis bør tage den største Andel i Forsvaret, navnlig i finantiel Henseende? Kan det ærede Medlem fremdeles bære over sit Sind og forsvare, at det er rigtigt at bygge Fæstningsværker for de Penge, vi faae ind for Kaffe, Sukker, Ris o. s. v.? Synes det ærede Medlem virkelig, at det er retfærdigt imod de Samfundslag, som have ondt ved, — det gjælder i alt Fald om mange af dem — at skaffe sig det Nødtørstige til Livets Ophold, yderligere at lade dem bære en saa kolossal Byrde som at bygge Danmarks Fæstningsværker, medens vore store Pengemænd og Jorddrotter forholdsvis Intet svare dertil? Jeg regner nemlig det for Intet, hvad de betale i Hartkornsskat. Det ærede Medlem vil maasse sige: Jeg betaler ogsaa for Kaffe og Sukker, efter hvad jeg nyder deraf, og det er meget sandt; men sammenholdes dermed det Gods, hvorover han raader, og de Kapitaler, hvoraf han er i Besiddelse, er det, han betaler, en forsvindende Del. Jeg siger ikke dette som en Udbredelse imod det ærede Medlem eller af Misundelse over, hvad han er i Besiddelse af. Nei, ingenlunde! — Sid vi havde mange rige Mænd i Landet, men gid de da ogsaa vilde lægge Hing og Pung til! Det, der smertes mig mest, hver Gang jeg hører dem reise sig og fortælle os, at det gjælder om at bygge Fæstninger for at frelse Riget, er, at de ikke desto mindre trække paa Stulberne, saa snart vi trække i Pengepungen. Lad Pungen blive lukket op paa vidt Gab, og vis saaledes, at det er Deres Alvor, da kunne De maasse faae os Smaafolk til at gaa med, men saa længe vi her kunne strides om, jeg havde nær sagt — nei, jeg vil hellere lade være at sige det, for ikke at komme i Kollision med den ærede Formand. Saameget vil jeg blot sige, at jeg ikke tror det er de Herrens Alvor at se en Frelse for Riget i Forslag af den Bestaaelse som de, her foreligge, saa længe de gjøre Modstand imod de af os reiste Forslag om, hvorfra Pengene til disse Befæstningsanlæg skulle komme. Jeg gjør en Undskyldning overfor det høie Thing for, at jeg har opholdt mig saalænge ved det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), men jeg har gjort det i Erkjendelse af — og jeg haaber i den Henseende at have mange Medlemmer her i Salen med mig —, at det ærede Medlems Foredrag igaar var et af de interessanteste, vi hørte, navnlig af Hensyn til de Punkter, det omhandlede. Jeg vil dog sige det ærede Medlem, at ligesaa vist som han tror paa, at det danske Folk skal lade sig trække ved gjentagne